

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Audrey Carlan
THE CALENDAR GIRL
SEPTEMBER/OCTOBER

THE CALENDAR GIRL – SEPTEMBER by Audrey Carlan © 2015

THE CALENDAR GIRL – OCTOBER by Audrey Carlan © 2015

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02030-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ODRI KARLAN

CALENDAR

GIRL

SEPTEMBAR/OKTOBAR

Prevela Tanja Marić

Beograd, 2017.

POSVETE

Septembar

Karen Roma

Septembar je posvećen tebi, prijateljice iz Australije. Kritike su ti uvek iskrene, bez obzira na to jesi li se povezala sa pričom ili ne. Ipak, nikad ne odustaješ od mene. Na kraju, verujem da me korisne povratne informacije teraju da radim još vrednije, i da želim više. Zbog tebe se trudim da budem bolja. Hvala, anđele.

Oktober

Dru Hofman

Bio je to dug put i, kad sam počela, ponudio si mi pomoć i savete kad su mi najviše bili potrebni. Hvala ti na prenetom znanju, podršci i prijateljstvu. Nadam se da uživaš u ovom delu i uvrnutom muškarcu Druu Hofmanu.

Septembar

DEVOJKA SA KALENDARA

PRVO POGLAVLJE

Beli zidovi. Ništa osim belih zidova sa ispucalom, oguljenom bojom i pločice na tavanici sa ružnim mrljama boje rđe. Zatreptavši nekoliko puta, podigla sam glavu i okrenula je s jedne na drugu stranu, napred-nazad. Čvor u ramenu mi je bio veličine Mont Everesta i stajao je tu gotovo nedelju dana.

„Žao mi je, dušo. Nije mu bolje.“

„Mija, uz tebe smo.“

„Nastavićemo da se molimo za čudo.“

„Šanse su mu veoma male, bojim se.“

„Obavezno javite ostatku porodice.“

„Razgovarajte s njim. Oprostite se.“

Utešne reči i objašnjenja lekara vrteli su mi se u glavi kao stara gramofonska ploča. Kao da sam samo podizala ručku i vraćala je nazad da ponovi istu melodiju.

Preumornim očima sam zurila u jedinog čoveka koji me je uvek voleo. Od trenutka kad sam prvi put udahнула vazduh, kad me je učio da igram bejzbol, bodrio me kroz školovanje, sve dok mama nije otišla, a on se slomio. Čak i kad mu je lice bilo jarkocrveno, govor

otežan, a pogled zamagljen, voleo me je, i računala sam da će nas ta ljubav izvući. Uglavnom i jeste.

Sedeći mu pored kreveta, uhvatila sam ga za ruku, u nadi da će mu moj stisak, toplina koju sam mu utiskivala u dlan, prodreti u telo i reći mu da se bori. Bori za svoje ćerke. Bori za *mene*, svoju krv i meso. Provela sam poslednjih petnaest godina boreći se za njega, za Medi, i sad je morao da se trgne. *Bude tu*. Potrudi se da nam se vrati. Možda nismo ništa posebno, samo dve mlade žene koje pokušavaju da nađu svoj put, ali bile smo njegove, i morala sam verovati duboko u sebi da smo vredne borbe, ili ćemo ga izgubiti... zauvek.

Ušla je druga medicinska sestra iz jutarnje smene. Bila je lakonoga, i nije stvarala zvuke dok je proveravala tatine vitalne funkcije i beležila nešto na kartonu pre nego što mi je uputila sažaljivi osmeh. To je sve što sam dobila poslednjih nekoliko dana. Izvinjenja, mrštenja, oprezne izjave saučešća. Pogledala sam u Medi, koja je ležala sklupčana u fetalnom položaju na malenom dvosedu, usnula. Kao i ja, odbijala je da ode osim da se na brzinu istušira i presvuče. Ako će tata izdahnuti, mi ćemo tome prisustvovati.

Još nismo razgovarale o onome što nas je mučilo. Onome što me je tako teško pritiskalo u grudima, da sam se mogla zakleti kako mi je usput polomilo nekoliko rebara. Nisam mogla normalno da dišem znajući da Medi pati. Pogodilo ju je saznanje da joj je Džekson Kanningam bio pravi otac, obe nas je izvrnilo naopačke, tako da smo naletele jedna na drugu. Obilazile smo jedna oko druge na vrhovima prstiju, i od te razdvojenosti mi se koža ježila. Medi mi je sad bila potrebija nego ikad, a kao da mi je klizila kroz prste, nesigurna u svoj položaj. Mrzela sam to i još više sam mrzela našu majku što nam je ovo priredila.

Jedino dobro iz svega ovoga bio je Maksvel. Dopremio nas je ovamo privatnim avionom i zvao je svakog dana. Čak nam je platio i hotel u blizini bolnice za narednih mesec dana. Naš novi brat je mislio na sve, i pobrinuo se da novac ne bude prepreka. Odjednom smo

dobile najbolje lekare – timove ljudi koji su dolazili da proveravaju oca, proučavaju njegov karton. Tražili su rešenje ne samo za njegov neurološki status, i proveravali je li mu mozak mrtav, već i hoće li uspeti da prevaziđe fizičko širenje virusne infekcije, uključujući ne jednu već dve alergijske reakcije na lečenje od kojih mu je stalo srce.

Nekoliko doktora se plašilo najgoreg. Dok nisu stigli novi timovi specijalista, bolnica je tatu već otpisala. Rekli su da ne mogu ništa više da urade i preporučili nam da ga skinemo sa aparata.

Aparata za održavanje života.

Da mu isključimo podršku koja mu je davala život. Nisam mogla. Da sam ja bila u sličnim okolnostima, da li bi tata odustao od mene, zaustavio mašine koje mi pomažu da dišem? Pakao bi se bukvalno pretvorio u led pre nego što bi se to desilo. Stajao bi iznad mene i pumpao mi pluća i neprekidno me oživljavao ako bi me to održalo u životu makar još jedan minut. Morala sam mu pružiti istu priliku.

„Dobro jutro, gospođice Sonders“, pozdravio me je doktor Zgodni kad je skinuo tatin karton sa kreveta i proučio ga. Neko vreme je nešto beležio, proveravao, okretao stranice i ponavljao.

Ustala sam, protegla ruke iznad glave i malo razmrdala leđa, pokušavajući da se oslobodim neprekidnog bola u kičmi od sedenja na plastičnoj stolici gotovo nedelju dana. Leđa su mi se pobunila, i trgla sam se. Doktor Zgodni je zavrteo glavom, zureći u mene preko crnog okvira naočara. Crna, kovrdžava kosa mu je bila kratko ošišana i gotovo kao da se sijala. Delovala je mokra, i sudeći po svežem mirisu šampona, upravo se istuširao. Miris te sapunjave lepote podsetio me je na to koliko sam prljava. Prošlo je već dva dana otkako nisam izašla iz bolnice. Nije bilo tog dezodoransa koji bi prikrrio prljavštinu ispod mojih pazušnih jama.

„Dobro jutro, doktore. Kakva je prognoza? Ima li poboljšanja?“ Trudila sam se da ne zvučim kao da se previše nadam jer se svakog dana, gotovo sedam dana, samo mrštio i odmahivao glavom. Ali

danas je došao trenutak. Znala sam, jednostavno sam znala da će nam se sreća preokrenuti.

Uredan mlad doktor je stao pored mene kraj kreveta i stavio mi je ruku na rame. Stegao ga je, i trudila sam se da ne zastenjem od napetosti koju je tako mali stisak izazvao. Bila sam tako napeta da mi se svaki dodir, ma koliko kratak bio, činio kao veličanstveni događaj. „Prema podacima, u jednom trenutku u toku noći, pluća vašeg tate počela su da se kreću *uz* aparate. To je blago pozitivan odgovor koji pokazuje da bi možda mogao disati i sam, ali nećemo trčati pred rudu.“

Nije bilo reči kojima bih izrazila zahvalnost za taj tračak nade. Umesto toga, bacila sam se na njega i obgrlila ga oko struka. Prelila sam sve što sam imala u taj zagrljaj, držeći se za njega kao da mi život od toga zavisi. Izgleda da mu nije smetalo. Zapravo, zagrlio me je. Obavio mi je ruke oko tela, držeći me na grudima. Stajali smo tako, potresena žena i lekar, iscelitelj. Naslonila sam se na njega i molila se Bogu da mu da moć da mi spase tatu, zasluživao to tata ili ne. Morala sam verovati da svi zaslužuju drugu priliku. Verovala sam da bi se i tata složio, kad bi preživeo. Možda će mu to biti poziv na buđenje, da shvati kako je život vredan življenja.

Zvonjava mobilnog telefona razbila mi je taj jedini pozitivan trenutak te nedelje. Odskočila sam i pogledala u nebeskoplave oči doktora Zgodnog. „Izvinite. Samo se mnogo...“, počela sam, ali on me je presekao.

„Mija, ne treba nikad da vam bude žao zbog zagrljaja. Vidim da ste veoma jaka mlada žena, ali svakome je potreban oslonac. Nastavićemo da se molimo za čudo. Vratću se da ga opet pogledam za nekoliko sati.“

Klimnula sam glavom i, kad sam se okrenula, ugledala sam Medisa mobilnim zalepljenim za uho.

„Uh, da, ovde je, tetka.“ Pružila mi je mobilni dok je sklanjala plave pramenove, raščupane od spavanja, s lica. Izgledala je onako kako sam se ja osećala, kao živi mrtvac.

Ispustila sam dugačak uzdah i prinela telefon uhu. „Halo?“

„Šta se, dođavola, dešava? Nisi mi odgovarala na pozive, nisi došla na let, i naravno, nisi se pojavila u Tusonu, Arizoni, gde te očekuje klijent broj devet!“

Pokušala sam da odgovorim, ali ništa nije izlazilo. Trebalo je da kažem izvini, trebalo je da kažem nešto, ali nisam osećala ništa u sebi. „Mili...“

„Nemoj ti meni Mili. Uvalila si se u duboko sranje, mlada damo! Da si pročitala sitna slova ugovora, videla bi da, ako isпалиš klijenta, ne samo da gubiš sto hiljada dolara honorara već i ti njima duguješ sto hiljada zbog neprilike!“

Što sam brže mogla izašla sam iz tatine sobe i izjurila kroz hodnik napolje, u baštu. Još je bilo rano i niko još nije izašao. „Hoćeš da kažeš da sad dugujem nekom bogatom kretenu sto hiljada dolara?“, zauriala sam u telefon.

„Ti to vičeš na mene?“ Glas joj je bio prožet otrovom i bio je podjednako ubistven. „Sama si se uvalila.“

„Nisam imala izbora! Tata je na samrti!“

„I onda se ti samo pokupiš i ne kažeš mi? Mija, da sam unapred javila klijentu, ovo bi se možda moglo izbeći. Trenutno si dvesta hiljada dolara u buli. Nisi imala dovoljno na glavnom računu da pošalješ Blejnu mesečnu ratu.“

O, ne. Telo mi je zadrhtalo i noge me više nisu držale. Drhteći sam se skljkala na najbližu klupu. „Propustila sam uplatu...“, procedila sam, dok mi je strah vezao jezik.

„Da! Zvala sam te nekoliko puta na dan. Na kraju sam zvala Medi, iako se ni ona nije javljala sve do danas.“

„Telefon mi je bio isključen. Tata je na ivici poslednjih nedelju dana, Mili. Još se nije izvukao. Ne mogu da ga ostavim.“ Drhtavom rukom sam prošla kroz kosu i povukla je za koren, i oštar bol mi je doneo bistrinu misli koja mi je očajnički bila potrebna.

„Ne mogu te izvući, Mija. Moj novac je uložen u posao i novi projekat u koji sam upravo sve uložila. Moraćeš razgovarati s nekim tvojim bogatim prijateljem. Možda s nekim ko ti je platio dodatni honorar?“ predložila je – kao da je to tako lako. Seks i novac. To je bila njena igra.

Da tražim od Vesa ili Aleka dvesta hiljada dolara? Nije dolazilo u obzir. Nipošto. „Nešto ću smisliti.“

„Samo znam da bi ti bilo bolje da to smišliš što brže možeš. Sledeći klijent ti je Dru Hofman.“

Ime mi je skakutalo u glavi kao kuglica po ruletu dok ne padne na dobitni broj. „Doktor za zvezde? Onaj što ima svakodnevni TV šou, liniju vitamina, odeću za vežbanje i DVD-jeve? Mora da se šališ.“

„Upravo taj. Video je tvoju kampanju za kupaće kostime *Lepota dolazi u svim veličinama*. Želi da se pojaviš u njegovoj emisiji u dnevnom delu koji će nazvati *Živa lepota*. Mija, ako to prođe zapaženo, mogla bi osigurati redovno pojavljivanje u emisiji na početku nove godine. Samo bi morao sačekati nekoliko meseci da počneš. Bez pritiska.“ Zakikotala se. Pravim veštičjim smehom kakav se čuje u lošim filmovima. Da sam stajala pored nje, trebao bi mi nadljudski napor da odvojim koščate prste s njenog vrata.

Bez pritiska. Mili je to izgovorila kao da nije nikakva posebna vest. Snažno sam pritislula slepoočnice. Kao da mi se sva krv sjurila u srce i naterala ga da lupa jače nego obično. Da nisam bila ovde s tatom, to bi bila neverovatna vest. Pažnja medija koju sam dobila pružila mi je mali *uvid* u glumački svet. Mediji su me zapazili i, kad izađe Antonov spot narednog meseca, to će se definitivno lepo poklopiti. Ali ova prilika, da imam redovno pojavljivanje u TV emisiji doktora Hofmana? Ludilo. Ovo je bila velika prekretnica koja mi je bila potrebna da pronađem sebe, sopstveni put.

Prokletstvo, morala sam da pričam s Vesom. Da čujem njegovo mišljenje, vidim poznaje li lično slavnog doktora i je li nešto čuo. Naravno, nisam to mogla uraditi jer ga nisam čula već dve nedelje.

Nisam znala gde je, kad će se vratiti, Džudi je samo rekla da je otišao u toku noći. Rekao joj je da se neće vratiti između dve i tri nedelje i da mi prenese kako će me pozvati. Samo je to umela da mi kaže. Primila sam pucketavu poruku preko govorne pošte od njega koja je bila tako loša da gotovo ništa nisam razumela. Ubrzo će doći kući i voli me. Osim toga, ništa.

Naravno, postavljalo se potpuno novo pitanje kako ću pronaći dvesta hiljada dolara ili ubediti Blejna da mi da još vremena.

„Nadam se da će se tata uskoro oporaviti. Nemoj da mi otkazuješ posao za oktobar dok se ne čujemo. Pokušaću da ne budem tako nedostupna, ali trenutno mi je teško, Mili. Imam i neku porodičnu situaciju o kojoj moram s tobom da razgovaram. Nešto ozbiljno što ima veze s mamom.“

„Čula si se s Meril?“ Glas joj se spustio do šapata, do te mere da sam morala pritisnuti telefon jače na uho.

Zavrtela sam glavom na besmislenost tog pitanja, i to mi je bila potvrda da ne želim u to da zalazim. Tata mi se ovde bori za život. Naša majka, Milina sestra, i njene krajnje loše odluke tokom poslednje tri decenije nisu zasluživale pažnju. Poslednje što sam želela bilo je da se sad bavim mamom i njenim tajnama. „Ne, nisam. Samo je nešto iskrslo. Kad se tata izvuče, pozvaću te, u redu?“

Čula sam kako je uzdahnula. „Hoće li... uh... biti dobro?“

Razdražljiv smeh mi je skliznuo sa usana. „Ne pretvaraj se da te boli dupe za mog oca. Oduvek si ga mrzela, prezirala ga što nas nije doveo u Kaliforniju kad je mama otišla i ostavila nas na cedilu. Učinio je najbolje što je mogao.“

Kroz telefon sam je čula kako gunđa u neverici. „Najbolje bi bilo da vam je zapravo obezbedio život. Kad je moja sestra bila tamo, bili ste srećni. Ništa nije uspeo da održi kad je otišla.“ Glas joj je bio leden i smrzla sam se do kostiju.

Duboka potreba da branim tatu uskovitlala mi se u stomaku. Tetka ili ne, čačkala je mečku i trebalo ju je postaviti na njeno mesto.

„Barem nije otišao. Žena koja ti toliko nedostaje napustila je ćerke od deset i pet godina, ali valjda je to u redu, ha? Nije prvi put da je napustila porodicu. Dođavola, koliko mi znamo, možda ih ima čitavu gomilu širom zemlje. Verovatno imam i drugu braću i sestre za koje ne znam.“

Mili je šmrknula i glas joj je zadrhtao. „Majka ti nikad nije bila dobro, lutko. Znaš to. Duboko u sebi znaš da nikad nije nameravala da se zarobi brakom i decom. Njenoj duši je bilo potrebno da slobodno luta ili bi se osećala zarobljeno u sopstvenom životu.“

„Opravdavaš je?“

„Mija, volela te je.“

Dunula sam. „Tako ti to zoveš? Pokupiš se i napustiš ćerke? Ljubav. Nije ona znala šta znači ljubav.“ Sad kad sam imala Vesa, znala sam to sasvim pouzdano. Kad nekoga toliko volite, više vam je stalo do sreće te osobe nego do sopstvene. Žrtvujete se za njeno dobro, ne za svoje. Naravno, i uzimate i dajete, ali sve je to deo zajedničkog života, stvaranja porodice. „Mama nije znala šta znači voleti, Mili“, ponovila sam.

„Nemoj tako da govoriš. Meril samo nije bila sva svoja u glavi sve vreme. Takva je bila odmalena.“

I tad sam odlučila da joj treba ozbiljna doza trežnjenja kad je u pitanju njena draga sestra. „Dovoljno sam čula. Učini sebi uslugu. Zašto još jednom ne potražiš ime Maksvela Kaningama?“

„Tvog poslednjeg klijenta? Proverila sam ga. Znaš to.“ U glasu joj se čula dosada, razdražljivost.

„Uradi to, Mili. Potraži mu podatke o rođenju.“

Veza je zapucketala kad sam krenula prema vratima da uđem ponovo u bolnicu. Bio mi je nužan kofein, odmah.

„Mija, ne razumem te. Podatke o rođenju?“

„Da.“

„I šta očekuješ da ću naći?“

Nasmejala sam se. Pravim prasećim, frktavim smehom, cerekanjem poput hijeninog, od kog mi se čitavo telo napinjalo. Razno medicinsko osoblje koje je prolazilo hodnikom gledalo je u mene kao da su mi izrasla krila i kao da sam se predstavljala da sam vila. Nije me bilo briga. Mahnitost nije retka u današnje vreme i pretpostavila sam da je tim ljudima već dosta mentalnih bolesti da bi meni nudili pomoć u prolazu.

„Otkrićeš da je ime majke Maksvela Kaningama Meril Kolgrouv. Otac mu je bio Džekson Kaningam.“

„Šta! To mora da je neka šala. To ne može biti. Laže te. Neko te laže.“ Strah i zaprepašćenost u njenom glasu bili su vrlo jasni. Barem nije učestvovala u sestrijoj izopačenosti.

„Da, Meril se pokupila i ostavila sina kad je imao godinu dana. Tri godine kasnije se udala za tatu, a godinu dana posle toga dobila mene.“

Nisam nameravala da objašnjavam jebeno porodično stablo, ali izazvala me je do krajnjih granica time što je branila jedinu ženu koja to nije zasluživala.

„Nije moguće. Znala bih...“, izustila je.

Čim sam stigla do kafeterije, otišla sam do aparata za kafu, ubacila pedeset pet centi i postavila papirnu čašu ispod mlaza. Kafa je bila grozna, ali barem me je držala budnom. Pa, jedno sat vremena, a onda sam se ponovo, kao zombi, odvukla do aparata. Još jedna rutina koju sam ponavljala nekoliko puta na dan.

Duboko sam udahnula i spustila sam čelo na aparat dok je zujao, prosipajući kafu. Zujanje i brujanje je prijalo mojoj bolnoj glavi. „Veruj. Ali postaje još gore.“

„Mija, nemoj.“ Jecala je, šmrkala i štucala u telefon. Iskreno, tog trenutka, nije me bilo briga. U poslednje dve nedelje doživela sam više šokova nego što bi ijedna normalna osoba trebalo. Morala je sa mnom podeliti ovaj teret istine.

„Maksvel Kaningam. Ne samo da nam je brat već je i Medin biološki brat po oba roditelja. Znaš li šta to znači, Mili? Ha?“ Glas mi se povisio, a srdžba upravljala svakom rečju. „To znači da je tvoja sestra varala mog tatu. Imala je aferu sa Džeksonom Kaningamom deceniju nakon rođenja njihovog prvog deteta i zatrudnela je s Medi. Ta gadura je predstavila Medi kao tatino dete i nije se nikad potrudila da prizna. Eto, takva je tvoja sestra. Nauči da živiš s tim. Ja je beno jesam.“

Isključila sam telefon, dohvatila šolju, i iskapila sve u jednom gutljaju. Kafa je bila dovoljno vruća da mi opeče jezik, uništavajući mi čulo ukusa. Nije mi bilo važno. Bol će mi skrenuti misli sa očevih muka.

Izvadila sam novčanicu od jednog dolara iz džepa, ubacila je u mašinu, dodala deset centi, i stavila sad praznu šolju na jednu stranu i šolju za Medi na drugu. I opet sam pritisnula čelo na brujanje, koje je trajalo duže. Na trenutak sam se prepustila crnilu.

„Gospode bože, šećeru, dođi ovamo“, začula sam najdraži zvuk, pored glasa mog Vesa, pre nego što sam se okrenula i bacila se u široki zagrljaj čoveka kog sam sad znala kao svog brata.

„Makse“, zagrcnula sam mu se u grudi. Uхватила sam mu se za leđa i pustila suze da teku. Slivale su se brzo i ljutito. Natapale su mu crnu majicu kao olujni pljusak, ali on me je samo jače stegao. Prvi put otkako sam primila onaj poziv osećala sam se sigurno. Zaštićeno. „Hvala. Hvala što si došao“, izrekla sam između jecaja.

Ako je bilo moguće, zagrlio me je još jače, čvršće. Okružio je toplinom moju ledenu utrobu. „Ne bih ništa radije činio nego pomogao sestrama u nevolji. Samo se osloni na mene, šećeru.“

I tako sam i uradila, dugo, dugo.

Kad mi se jecaj oteo iz grudi i izleteo iz usta, ostao je jak. Kad su mi kolena zaklecala i više nisam mogla da stojim, podigao me je. Kad sam preklinjala da mi otac preživi i molila se Bogu, izgovarao je reči zajedno sa mnom.

Nisam nikad imala nekoga na koga bih se oslonila, nikoga ko bi ostavio sve da bude kraj mene kad mi je potrebno. I tako je, dok sam bila zaključana u skloništu njegovog naručja, ostavio pečat na mojoj duši. Imala sam brata i sad više nikad nisam želela da saznam kakav bi mi život bio bez njega.

DRUGO POGLAVLJE

„Mija, šećeru, jedva stojiš na nogama. Moraš malo sklopiti oči ili će ti telo jednostavno otkazati poslušnost kad najmanje budeš očekivala.“

Izvukla sam se iz topline njegovog zagrljaja, obrisala oči rukavom košulje, i nekoliko puta umirujuće udahнула. „U redu. Opusti se, Makse, biću dobro.“

„Ne, neće“, začuo se Medin glas na desetak koraka iza nas, pošto je krenula za nama. Pogledala je u aparat za kafu i pokazala. „Je li jedna za mene?“

Klimnula sam glavom i ispratila joj svaki pokret dok je pripremala kafe. Zapravo se potrudila da doda i mleko i šećer. Ja sam je pila čistu, iako sam mrzela crnu kafu. Ionako joj nisam osećala ukus. Isto je bilo i sa hranom. Uglavnom, ne samo da mi je sve izgubilo ukus već je i svet oko mene izgubio mnogo boje.

Medi je došla do Maksa i ušetala mu pravo u naručje. To je bilo prvi put. Maks ju je zagrlio i oprezno privukao, milujući je po kosi. Zažmurio je kao da mu je taj trenutak previše značio. Znala sam da je želeo da bude blizak sa mnom i Medi, ali u Teksasu se sve odigralo tako brzo da nisu imali vremena da se zbliže. Od trenutka kad smo saznale da nam je Maksvel brat do otkrića da mu je ona prava biološka sestra, stigao nam je poziv u vezi s tatom i morale smo da otputujemo.